

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 26.6.2006

Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 2

Sekce: Šumné knihovny

Název článku: Bludičky navštívila i známá strašidloložka Vítězslava Klimtová

Autor: Dagmar Honsnejmanová, kronikářka a knihovnice v Mokrém se svolením paní Klimtové

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=683>

Bludičky navštívila i známá strašidloložka Vítězslava Klimtová

**Dagmar Honsnejmanová, kronikářka a
knihovnice v Mokrém se svolením paní
Klimtové**

Velmi úspěšná akce, kterou uspořádala Místní knihovna v malé obci Mokrém na Rychnovsku, „Hledání bludiček v Mokrém“, vyvrcholila dnem 25.3.2006, kdy na vyhodnocení přijela i známá česká strašidloložka paní Vítězslava Klimtová, malířka a spisovatelka, autorka velmi populárních Lexikonů ohrožených druhů strašidel.

Proč zrovna bludičky? No, již ze samotného názvu Mokrém vyplývá, že jsou zde podmínky k životu bludiček, ale i jiných pohádkových bytostí, téměř ideální... Zcela náhodou jsem našla v jedné Čítance kraje opočenského z roku 1937 článek, že kdysi dávno v Mokrém byly rozsáhlé rašelinové bažiny a od nich také vznikl název obce. Vyprávělo se dokonce, že se tam propadl celý povoz i s koňmi a v době dešťů zde byla nebezpečná i chůze obyvatelstva, neboť jeden neprozřetelný krok člověka dobře neznajícího krajinu znamenal děsnou smrt ve zrádné bažině. Jednotlivec, nedostalo-li se mu pomoci, utonul. A tehdy měly zde své reje bludičky, ale ty vypudila moderní meliorace, takže na ně zbyly jen vzpomínky starších pamětníků.

Rozsáhlé mokřiny se v Mokrém v posledních letech znovu objevily ve větší míře a vysvitla tedy i naděje, že se bludičky vrátily, bloudí v okolí Mokrého a hledají ztracené močály... A tak již v roce 2004 Místní knihovna vyhlásila soutěž „Hledá se ztracená bludička“. Každý, malý i velký, když měl štěstí a spatřil bludičku, měl za úkol ji namalovat a její portrét přinést do knihovny. V té době jsme ještě netušili, kolik bludiček se v okolí Mokrého nachází.

Jsou to právě náhody, které rozhodují o životě lidí, o událostech, a tak to byla zase jen náhoda, když jsem zjistila, že hledáním strašidel se zabývá také paní Vítězslava Klimtová, která se studiu života strašidel věnuje již několik let. Její knihy, určené především dětem, mají velký úspěch a není snad nikoho, kdo by neznal nějaké to strašidýlko, kdo by nějaké neměl doma ve špajzu nebo třeba pod postelí...

A tak v příjemném sobotním odpoledni se sešli téměř všichni, kteří nějakou tu bludičku objevili a namalovali, a v tajuplné atmosféře strašidel naslouchali vyprávění paní Klimtové o světě skřítků a víl. Tak se nejen děti dozvěděly, kde skřítkci žijí, jak přicházejí na svět, co si oblékají a kde je můžou spatřit... jak zjistí, zda také patří do pradávného rodu víl... i s její radou: **„Ostatně, sáhněte si na ucho, najděte si na něm malou špičku a tím zjistíte, že jste třeba také z vílího rodu. Je to jasný genetický znak.“**

Paní Vítězslava Klimtová si pečlivě prohlédla mokerské bludičky a obdivovala, nejen kolik se jich ve zdejším kraji nachází, ale také jejich nádherná jména... například bludička vřesová, létavice, červánková, vlasatice, střapatá, usměvavá, svatojánská, také ukrutná, nosatá, ohnivá nebo půlnoční, je jich prostě spousta.

Pohádkový svět, o kterém paní Klimtová tak kouzelně píše, má v dnešní době velký smysl: ve světě, který klade především důraz na techniku, na rychlost, ale který je také k nám, lidem, bezohledný svým nekonečným bojem o dosažení co nejlepších výsledků v co nejrychlejší čas, kdy hranice lidských možností jsou téměř na samém vrcholu, snad právě proto většina z nás hledá klid a mír ve světě pohádek a mýtů, ve světě, který naši duši pohladí, kdy jsme opět blíží přírodě jak za pradávných časů.

Právě proto paní Klimtová při svém vyprávění zdůraznila, že je potřeba zachovat tento nádherný pohádkový svět pro další generace dětí i dospělých, těmito slovy: **„Probudit dětskou duši je velmi důležité pro jejich vnímání okolního světa, ve kterém budou jednou žít. Ale jak jsem se přesvědčila, i dospělí v Mokrém se rádi navrací do světa pohádek a dávných mýtů. A to je dobře.“**

Poslední mojí otázkou tedy bylo, jak si paní Klimtovou představují děti? Jako člověka, nebo jako milou a hodnou čarodějnici? **„Já se objevuji sice jako čarodějnice, čarodějnice dobráček, a děti zpočátku neví, kam mě zařadit, ale po setkání se mnou tomu nakonec opravdu věří a nejlepší na tom je, že tomu věřím i já“.**

Po besedě následovalo slavnostní vyhodnocení bludiček, kterých se sešlo celkem 49 od 35 autorů. V kategorii dospělých bylo objeveno celkem 21 bludiček od 14 autorů a zvítězila Bludička Mokřinka, další byly Bludička Hromnička, Bludička Žabička a Bludička vodní. V dětské kategorii z 28 portrétů od 21 autorů zvítězila Bludice divná a na dalších místech se umístily Bludička vlasatice a Bludička průsvitná. S hezkými dárky soutěžící obdrželi i další úkol, při kterém se všichni malíři promění v reportéry a budou své bludičky zpovídat, abychom neměli jen jejich portréty, to by bylo trochu málo, ale také abychom se dozvěděli o jejich životě, jak se jim zde líbí a hlavně, jestli zde zůstanou.

Závěrem musím říct, že jsme všichni, děti i dospělí, s paní Klimtovou prožili nádherné odpoledne plné příběhů ze světa skřítků, víl a čarodějníc. Její lexikon strašidel je vlastně velmi zajímavé vědecké dílo, které jsme i my nakonec použili při hledání bludiček v Mokrém ke konfrontaci právě s bludičkami již nalezenými a zanesenými do tohoto obsáhlého díla. Tímto srovnáním jsme zjistili, že bludičky a strašidla, které zde popisuje paní Klimtová, jsou si velmi podobné, mají některé společné rysy a znaky. Tím pádem musíme potvrdit i teorii, že nejen všechna tato strašidla, víly a skřítkové existují, ale pochází také z jednoho pradávného rodu.

Posledním bodem pohádkového odpoledne byla autogramiáda a děti odcházely domů s pozváním do Pohádkového domu v Pičíně a s knížkou nebo kalendářem od milé čarodějnice s jejím vlastnoručním podpisem.

V současné době jsou bludičky stále k vidění na webových stránkách obce: <http://www.obecmokre.cz>, v oddíle Knihovna.